

Pinsedag, Thurø

Salmer: 290 – 674 – 291 – 294 - 284

Vi forstår kun sandheden i glimt. Også om vort eget liv. gaverne vi har fået rakt, truslen omkring os, livet og døden, dybden går kun kort op for os, som når man passerer hen over en slugt i høj fart. Derfor indrømmer vi også kun kortvarigt vores afhængighed. Afhængighed af andre af Gud, af Kristus. Men det kommer til os ind imellem – det ved vi. Det kommer til os som glidende vand, der trækker sig tilbage igen kort efter. Tidevand. Som tidevand er ånden. Vort kristne liv er et tidevandsliv. Ånden kommer over os – det siger vi jo også – tak for blomster! Hvad skyldes det? – jo, ånden kom over mig! Sådan er vort tidevandsliv – og det er det samme med Helligånden. Helligånden bringer troen – troen er også underlagt dette glidende glimtwise vilkår - Helligånden er som tidevandet. Ånden kommer og den trækker sig tilbage. Vi mennesker kan ikke bestemme over ånden. Den blæser hvorhen den vil. Det nytter ikke at vi stamper i jorden og siger til havet: nu skal det blive flod for vi er sultne og vil ud og fiske. Det nytter ikke at vi siger til havet: nu skal det forblive

ebbe, for vi har bygget vores sandslotte ved bredden. Ligesom det er månens tiltrækningskraft på jorden, som foranlediger tidevandet, er det Gud der skaber troen, hvor hans ånd det vil – Deus vult! Og det er jo lettere frustrerende – sådan at være afhængig. Spørgsmålet er imidlertid, hvordan vi vil stå i møde med denne afhængighed. Vil vi klage over vores afhængighed eller vil vi takke for den – det er til gengæld op til os.

Da perserkongen Xerxes var på vej til Sparta i 480 f.Kr for at knuse grækerne med sin gigantiske hær af 1.000.000 slavekrigere raserede en storm hans bro over Bosporusstrædet ved Konstantinopel. I sin mægtige vrede og frustration lod Xerxes da bølgerne piske. Stor var Xerxes lidenskab, større hans rige, men det må ha' været et af de øjeblikke, hvor Herren lo i sin himmel over hvor lille mennesket er, når det er størst. Xerxes klagede over tidevandsvilkåret.

Vores egen Knud d. Store var visere end Xerxes – nu var han jo også et barnebarn af døberen Harald Blåtand - da Knud omkring 1030 sad godt og tungt på magten over Danmark, Norge og England havde han hørt sine smigrende hofmænd

sprede det rygte, ”at Knud er så mægtig at han kunne befale havets bølger at trække sig tilbage”. Knud kunne altså, hvad Xerxes ikke formåede 1400 år tidligere. Men imellem de to herskere fremstod Herren og hans pinsekirke blev rejst på den tomme grav - Knud var kristen. Han fyrede derfor sin spindoktor og talte rent og sandt, lod sin tronstol fragte til stranden, og mens bølgerne slog op omkring hans fødder, sagde kongen: ”Lad alle mænd vide hvor tom og værdiløs kongers magt er. For der er ingen anden der er navnet værdigt end Gud - som himmel, jord og hav adlyder”. Vi kan klage eller takke – piske tidevandet eller lade os døbe i det. Det er op til os.

Ja, havet adlyder kun Gud – og ligesom det er månens tiltrækningskraft på jorden, som foranlediger tidevandet, er det Gud der skaber troen. Og Kristus er månen. Det er Ham der trækker i vandet. Det er Kristus, der sender ånden i dag, det er Kristi død og opstandelse, der ved ånden griber os, så vi begriber og tror. Det er Kristi myndighed, hans mod og kærlige offervilje, som føder Pinseånden. Ved Pinsefesten i dag er der højvande i opstandelseskirken, her på Thurø er Helligånden

fuldt ud til stede og viser os, at Kristus lever og er den, som han sige, han er – begyndelsen og enden, kraften, magten, den ene sande Konge – han lever, der befaler over bølgerne. Han lever, der ikke pisker havet, men går derpå i stille majestæt - han lever, der siger til bølgerne: Læg jer, og der blev blikstille.

Det hele drejer sig om Kristus. Også Pinsen. Det er et helligåndens højvande i dag, og den afslører månens kraft – den opstandne. I evangelierne står der ”Han kom i tidens fylde”. Kristus er tidens fylde, midten af tiden, hvor vandet står højest. Som månen trækker i havet, sådan trækker Kristus som en mægtig magnet alt til sig fra fortid og fremtid, så alt for ham og i hans lys bliver nutid. Tænk over det! Kristus er tidens midtpunkt – og alt drejer sig om ham - det betyder, at der ikke eksisterer en fortid eller en fremtid for Gud, alt er nutid. Alt drejer sig om ham. Vi er lige så nær ved Gud som disciplene i Jerusalem var det og som Noah og Moses var det og som de, der engang skal fødes om 1000 år vil være det. Da Moses vogtede får i Sinajs ørken for sin svigerfader Jetro, så han med et en brændende tornebusk. Den står i lys lue, men fortæres ikke af ilden. Da Moses går nærmere taler Gud til ham og

sender ham ud. Sender ham til israelitterne i Ægypten for at føre dem ud af slaveriet til det forjættede land. Da Moses spørger Gud, hvem han da skal sige har sendt ham, svarer Gud: sig: ”jer er” har sendt dig. Gud kalder sig: ”jeg er”, ikke jeg var – eller skal være – men er - fordi Gud er evig – og at være evig betyder ikke at være meget gammel, men at være nutid altid. Alt drejer sig om ham. Han er i din nutid for altid – Gud hedder derfor ”jeg er”.

Det er det budskab mænd og kvinder i alle deres nutider har fortalt hinanden, hvor Kristus har været nutid for dem - og det er det, som gør dem og os til kirke. Kirke er, at Gud er nutid, Kristus lever også her hos os, og han vil drage os til sig en dag på ny i faders sale. Og Pinsefesten i dag er højvande i denne tro – der er flod ind over kirken på Thurø – for her er Helligånden fuldt ud til stede og den glider umærkeligt som tidevand ind over os og sænker alle vores slotte af sand – den dækker os langsomt og nænsomt et liv langt som et voksende hav af lys og stjerner, og når vi kaster frygten fra os og opdager, at vi kan trække vejret under tidevandet, er det som en strøm af glæde og troens opstandelse fødes af de stemmer, der med alle kristne

sjæle gennem menneskelivets nutider synger for os med den kraft, som helligånden har båret til kirke siden den første pinse: den synger: Kristus lever og han er, som han siger han er: kongen, opstandelsens helt, tidens midtpunkt – begyndelsen og enden - vor evige glæde og Knud synger med: For der er ingen anden der er navnet værdigt end Gud - som himmel, jord og hav adlyder.

Glædelig Pinse

Thomas Ø. Aallmann